

soudem v pozdějších rozhodnutích, uveřejněných ve sbírce Fuchsové pod čís. 66, 82, 114 a 164. Jde ještě o otázku, lze-li pravidelné poskytování remunerací spatřovati v tom, že v podniku žalované byly vypláceny každoročně po tři léta za sebou. Nejvyšší soud souhlasí s názorem soudu odvolacího, že k této otázce jest v souzeném případě přisvědčiti, to tím spíše, ana žalovaná sama přiznala, že výročními remuneracemi odměňovala také nároky za výkony přes normální dobu pracovní, z čehož vyplývá, že se remunerace staly v jejím podniku jaksi stálým zařízením a zaměstnanci mohli s nimi počítati jako s částí úplaty. Nebyla-li remunerace žalobci vyplácena každý rok ve stejné výši a závisela-li na výsledku bilance, má to pro spor jen ten význam, že její výši jest určití soudem podle § 273 c. ř. s. Odvolací soud se také podle toho zachoval, neboť přihlížel k tomu, že bilanční výsledky za rok 1928 byly nepříznivější, než v letech 1926 a 1927, a přiznal žalobci nárok na remuneraci jen ve výši jeho měsíčního služného 1.200 Kč, což uznává i nejvyšší soud za přiměřené. Správně přisoudil odvolací soud žalobci 6% úroky z remunerace 1.200 Kč, neboť smlouvu žalované akciové společnosti s obchodním pomocníkem jest považovati na straně zaměstnavatelčině za obchod ve smyslu čl. 273 a 274 obch. zák. a hledíc k ustanovení čl. 277 obch. zák. platí tu předpis čl. 287 obch. zák., že výše zákonných úroků, zvláště úroků z prodlení, jest při obchodech šest ze sta (Viz rozhodnutí čís. 1163 sb. n. s.).

Čís. 10662.

Odporuje-li pozůstalá vdova zákonnému dědickému právu zůstavitelových sourozenců proto, že se ho vzdali ústní dohodou, jejíž platnost jest mezi účastníky sporná a je-li tu ještě zůstavitelův synovec, jehož dědickému právu nebylo odporováno, jest na pořad práva poukázati (§ 126, druhý odstavec, nesp. říz.) pozůstalou vdovu.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, R II 92/31).

K pozůstalosti po Františku E-ovi přihlásili se jednak pozůstalá vdova, jednak zůstavitelovi sourozenci. Pozůstalostní soud poukázal pozůstalou vdovu s jejími nároky na pořad práva. Rekursní soud k rekursu pozůstalé vdovy poukázal na pořad práva zůstavitelovy sourozence. Důvody: Jisto jest, že si dědické přihlášky rekurentky a zůstavitelových sourozenců odporují, neboť rekurentka, poukazujíc na dědickou dohodu se zůstavitelovými sourozenci, vylučuje je ze spoludědictví, poněvadž se dohodou tou vzdali dědických nároků. Jde tu tedy o případ § 125 nesp. říz. a bylo proto jednu z obou stran poukázati na pořad práva, jelikož otázku platnosti dohody nelze řešiti v řízení nesporném. Podle § 126 druhý odstavec nesp. říz. bylo poukázati na pořad práva zůstavitelovy sourozence, neboť při projednání pozůstalosti dne 19. prosince 1930 uznali, že se tvrzená dohoda o zřeknutí se dědických práv stala, popírali však její platnost pro uvedení v omyl. Jest

tedy silnější právo na straně rekurentky, která má pro sebe nepopřenu dohodu o zřeknutí se dědických práv.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že odkázal pozůstalou vdovu na pořad práva s jejím nárokem na díl pozůstalosti, připadající podle zákonné posloupnosti zůstavitelým sourozencům a určil jí k podání žaloby proti nim lhůtu jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení pod následky § 125 nesp. říz.

Důvody:

Dovolací stížnosti nelze upřítí oprávněnost, pokud dovozuje, že úloha žalobce má být přidělena pozůstalé vdově, nikoli stěžovatelům. Pozůstalá manželka činí si nárok nejen na díl pozůstalosti, jehož jest zákonnou dědičkou podle § 757 první odstavec obč. zák., nýbrž i na onen díl pozůstalosti, který by podle zákonné posloupnosti připadl stěžovatelům jakožto zůstavitelovým sourozencům (§ 735 obč. zák.), a dovolává se ústní dohody, kterou prý se stěžovatelé zřekli dědických nároků. V pozůstalostním řízení tvrdili stěžovatelé původně, že se dohoda nestala, později však připustili, že se sice dohoda stala, ale na základě nesprávného tvrzení pozůstalé vdovy, že tu není pozůstalostního jmění, takže jest neplatná. Věc má se tedy tak, že stěžovatelé mají pro sebe jakožto zůstavitelovi sourozenci dědické právo ze zákona, jemuž pozůstalá vdova odporuje proto, že se ho vzdali ústní dohodou, jejíž platnost jest mezi účastníky sporná. Ale v projednávané věci nelze přehlížeti, že kromě pozůstalé vdovy a stěžovatelů jest tu i přihlásivší se zákonný dědic, zůstavitelův synovec Josef M., jehož dědickému právu nebylo odporováno. Z této okolnosti plyne totiž, že, i kdyby tu nebylo stěžovatelů jako zákonných dědiců, příslušel by pozůstalé vdově jakožto zákoné dědičce podle § 757 obč. zák. přece jen nárok na jednu polovici pozůstalosti vedle zákonného dědice Josefa M-a. Činí-li si pozůstalá manželka mimo to další nárok též na ony dvě šestiny pozůstalosti, které by podle zákonné posloupnosti připadly stěžovatelům, musila by prokázati, že se stěžovatelé zřekli svých dědických nároků v její prospěch. Podle toho jest důvod dědického práva stěžovatelů v tomto případě silnější než nárok pozůstalé vdovy, která by musila dříve ve svůj prospěch zbaviti moci důvod dědického práva odpůrců, by mohla zjednati platnost svému nároku i na onen díl pozůstalosti, který by podle zákonné posloupnosti nepřipadl jí. Podle zásady § 126 druhý odstavec nesp. říz. jest proto úlohu žalobce přidělití pozůstalé vdově, nikoliv stěžovatelům. Rozhodnutí čis. 95 sb. n. s., o němž se zmiňuje dovolací stížnost, nehodí se ovšem na tento případ, neboť má jiný skutkový a právní základ. Tam byli všichni spoludědici sourozenci zůstavitelovými, měli podle § 735 obč. zák. úplně stejné dědické právo a zřeknutí se dědického práva některých z nich bylo doloženo listinou co do pravosti nepopřenu.